

הפיים סך של 6,513,447 כרטיסי-הגרלה. הג' הלת המיסעל הודיעה, כי מתוך אלה וכו שלושה בפרס הראשון, 68 בפרס השני, ו-

אלדרד

פוחד — רק מהיהודים

“דידי” צעק בפאתוס הנואם בעל הרעמה הבן-גוריונית.

“דידי” השיב לו הפרופסור הישיש וה- וקריה.

“דידי” ענה לשניהם הדוקטור הממושקף. תנועת הידידות הזאת שהשתללה השבוע ל בימת-הוויכוחים של אוניברסיטת תל-ביב, בסימפוזיון על עתיד השטחים המוחזר-ים, היתה ההצגה המשעשעת ביותר שיש-אל יכולה להציג בתחום האידיאולוגי.

כי שלוש הידידים שהופיעו על הבמה צגו כל אחד דיעה מנוגדת לחלוטין לזו ול האחרים.

מצד אחד ניצב הר”ר ישראל אלדרד (שייב), ארמני קיצוני, המחזיק בדיועות בעלות גוון אשיסטי. מנגד ניצב הפרופסור ישעיהו ל-וביץ, הציניקן הדתי בעל הלשון החדה, ש-

4767 בפרס השלישי. האם זה מספר סביר של זוכים — לפי תורת ההסתברות והסטאטיסטיקה — או שמא יכלו להיות עוד יותר זוכים, וביניהם יעקב ברגמן?

זה מה שהפרופסור מיוזם — שסיים את לימודיו עוד ב-1937 הספיק לעבוד כסטאטיס-טיקאי בשביל הסוכנות היהודית, ממשלת המאנדט ומדינת-ישראל — נתבקש לקבוע.

מה מתקבל על הדעת? תשובותו השרצה על מספר עמודים מודפסים, מכר-סים בטורים צפופים של מספרים. עיקר תוכנה עשוי לייאש את לקוחותיו המוש-בעים של מיפעל הפיס, המצפים מדי יום חמישי להפוך לעשירים מופלגים.

דברים כדורבנות על השטחים והכל

וצועקים על השטחים שנכבשו במלחמה ה-אחרונה.

“הערבים אמרו שיש מפה בכנסת, ה-מראה את ארץ-ישראל השלימה, מהנילוס עד הפרת. כך גוריון הביא כל מיני אנשים, שיראו שאין מפה כזו, איך לא יקראו לנו עכשיו הערבים — רמאים?”

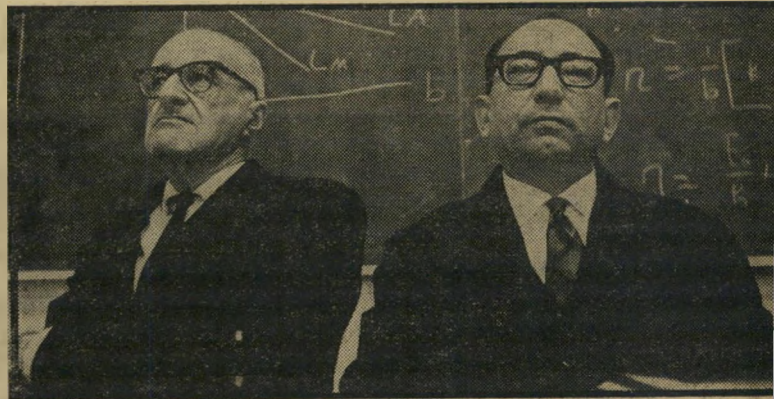
★ ★ ★

“פרשה מחורבנת”

ב תום דברי אלדרד, ולפני שנגמר תשואות הקהל, ניגש למיקרופון המש-תתף השני של הסימפוזיון, הפרופסור ישע-יהו ליבוביץ. ההיסטוריה אינה אלא פרשה מחורבנת אחת, אין בה שום הכרחיות. פסק הפרופסור, אל תצחקו! המצב בכלל אינו מצחיק! לי נראה שאין שום סיכוי לשלום עם הערבים בעתיד הנראה לעין... לבעיית הגבולות אין שום קשר לביטחון. היום, בתקופת הטילים והמפציצים, אין לג-בולות שום משמעות.

בדממה שהשתררה באולם, הגיע ליבוביץ לעיקר אמונתו בשאלה של כן לספח את השטחים, לא לספח אותם.

הטובים לש.ב.!

ראש זליבוביץ

מתעב מדינה כזאת...

מה טיבה של המדינה הזאת שתקום, עם מיליון ורבע ערבים בתוכה? ... תהיה זו מדינה שכולה שוטרי-הרש. הש.ב. ישלוט במדינה, עם כל התוצאות המתחייבות מזה לגבי החינוך והופסה-הדבור. הסיסמה הח-דשה תהיה: הטובים לש.ב. אני מתעב מדינה כזאת.

האומינסטרציה בעתיד תעמוד על שוחד. בירושלים, אחרי הסיפוח, יש 35% ערבים. מי יקנה את הערבים האלה — טדי קולק או הרב פרוש?

אם תקום מדינה כזאת, עם מיליון ורבע ערבים בתוכה, היא תביא לחורבן העם ה-יהודי, סיים הפרופסור.

אותה השקפה, אך מנוקדת-מוצא אחרת, העלה, המשתתף השלישי של הערב, הסוציו-לוג אורי רפ: “אם נספח את השטחים לא נשיג את מטרותנו. אנו רק נעזר לגבש אומה ערבית שתהיה שונאת — ובעיקר לוחמת”.

במה שנוגע להתעשרות מגרלת ניחושון, על כל פנים, הסיכויים קלושים. קלושים מאוד, אפילו. ליתר דיוק: הסיכוי לזכות בפרס הראשון היה אחד ל-13,983,816. בפרס שני: אחד ל-54,201, וב-פרס שלישי — אחד ל-1,032.

כאשר מתרגמים סיכויים אלה למציאות של אותן 12 הגרלות, על 6.5 מיליון הכרטיסים שלהן, אפשר לצפות, לדברי ה-פרופסור, “שתהינה 0, 1, 2 או 3 זכיות בפרס הראשון, אך לא יותר. הסתברותן של שלוש זכיות... היא מיקרה נדיר, אך מתקבל על הדעת. ארבע זכיות או יותר הינן מיקרה הרבה יותר נדיר, ומסיכוי לאירוען אינו מתקבל על הדעת”.

זה בדיוק מה שאינו מתקבל על דעתו של יעקב ברגמן. הוא המשיך להישבע, גם אחרי שהוקראה העדות המלומדת, שהוא היה הנוכח הרביעי בפרס הראשון.

דרכי-יחיים החוזר בתשובה

מה הופך נער רגיל ונחמד לחיית-כבישים, המיפלטת על גלגלים הקוטלת אנשים באחריות מסוכנות?

ומה קורה כשהעברייין רוצה לחזור בתשובה — ולשוב ולשמש אזרח ככל האזרחים?

על שתי השאלות הללו ענה, השבוע, אחד שנתנסה בעצמו בגילגולים אלה. סיפר שלום פארוק (18 ר-חצי), אחד מאנשי הכנופייה הדורסנית, שקטלה שלוש נפ-שות (העולם הזה 1589).

פארוק

“כבר מהימים ה-ראשונים שאני זוכר את עצמי לא הייתי טוב.”

“בפרס-כך גרנו ב-מעברה. כל היום הסתובבתי עם הח-ברים שלי על החול. מתי שהיה יורד גשם והיה הרבה בוך, היינו נחטבים וזהו זה.”

הגעתי לבית-ספר. התחלתי ללמוד בבית-הספר הממלכתי קוממיות. כל החברים שלי וגם אני היינו צוחקים הרבה על המורים. ובתפקוד — גונבים מהפרוסים שבסביבה. “הייתי ילד רע ומפריע הרבה. תמיד המורים גירשו אותי מן הכיתה.”

חארקה עם נידדת. בכיתה ז’ גירשו אותי מבית-הספר. כשההורים שלי שמעו על זה, הרביצו לי בכוח, הלכתי והתחלתי לעבוד בנגרות-בניין.

“אז ברחתי גם מהבית. הייתי ישן בכל מיני מכוניות. עד שההורים תפשו אותי ושוב הרביצו לי.”

נגרות בניין נמאסה עלי. עבדתי בצבעות אבל זה נימאס עוד יותר: הצבע ניכנס לי לעיניים. אלא מה? רציתי לעבוד. היה לי הרבה כוח. ואז התחלתי לעבוד בברזולנות-בניין. זה המיקצוע שלי עד היום. אפילו בבית-הסוהר.

“אבל העבודה לא עשתה אותי בן-אדם. כלילות הסתובבתי. עשינו חארוק. והחברים שלי, אלה שכתבתם עליהם בכתבה, סחבו אותי לזה.”

בהתחלה, גנבתי מכוניות בשביל הספורט. לעשות תחרויות. בייחוד עם החבורה מסתח-תקחה. הכי כייף היה כשברחתי במכונית גנובה מניידת. עשיתי איתם חארקה אמי-תית”.

לא צדיק, חוזר. כשנתפשתי בפעם הראשונה עלידי המשטרה, היה לי נורא רע. חושך בעיניים. ידעתי שיעשו לי משפט. ובאמת, השופט שלח אותי לבית-סוהר תל-מונז. לשנה שלמה, שם ראיתי שחיים כאלה לא סוהרה. אז החלטתי להפסיק עם כל השטויות ובאמת הפסקתי.

בחיי, רק ראיתי את החברים שלי אבל מאז אני חיי בשקט ולא עושה שום דבר. רציתי אפילו ללכת לצבא — ולא קיבלו אותי.

כתבתי אל נשיא-המדינה שיקחו אותי. ב-19 בדצמבר. ענו לי מלישכת הנשיא שה-עניין בטיפול. אבל לא גייסו אותי עד היום הזה.

“אז אני לא מבין את זה. כשבן אדם רוצה לעזוב את החיים האלה, ואת החבורה שבגללה הסתבך — למה לא נותנים לז-שאלה הגיונית. ביחוד לאור המסורת ה-קובעת, כי במקום בו עומד בעל-תשובה — אין לצדיקים זכות לעמוד.”

תדהמה

מביעות פניהן של שתיים מן המבקריות, למראה שלל האפשרויות המוצגות בפרהסיה בתערוכה.

פה בעור

לזלילת גביע-נלידה, כשהיא מתבוננת ב-אחת היצירות האירוטיות של ז'אן דויד.

בהומור

מגיב הזוג המבוגר, כש-הוא מסתכל על היצירות.

הסת"גות

היא התגובה הרגונית ביותר, אצל המבקר-רות הנשואות. סיכמה אחת מהן: “חם בסז עושים זאת בחיים, מסכנות הן נשותיהם!”